

ning ogsaa vil være i Statens velforstaede Interesse, vente de, at Rigsdagen velvillig vil tage sig af Sagen, saa at deres Ønske kan blive opfyldt. Et lignende Andragende have de indgivet til Indenrigsministeriet.

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Indenrigsministerens Overveielse.

46. Fra Restauratør paa et forlist Postdampskib Anders Peterfen i Kjøbenhavn om Pension. (Indbragt den 8de Februar 1882 af Folkethingetsmanden for Kjøbenhavns 9de Valgkreds, Paulsen.)

Efter hvad der ansføres i Andragendet, forliste Andrageren den 31te Januar 1881 under Island i Fjæbugten med Dampskibet „Phoenix“. Alt, hvad han havde ombord, gik tabt for ham, og han mistede tillige af Frost og Kulde tre Fingre paa hver Haand. Da Dampskibet var Postdamper, formener han at have været i kongelig Tjeneste, da Ulykken skete, og da han nu er ude af Stand til at ernære sig og Familie, ansøger han Folkethinget om at bringe Sagen frem for Rigsdagen, idet han forventer, at der vil blive taget Hensyn til hans sørgelige Stilling. Et lignende Andragende har han indgivet til Indenrigsministeriet.

Udvalget gjør ingen Indstilling.

47. Fra Husmand Rasmus Poulsen (Høve) af Bjerresø om Invalidunderstøttelse. (Indbragt den 11te Februar 1882 af Folkethingetsmanden for Solbæk Amts 5te Valgkreds, Rasmussen.)

Andrageren forebringer, at han indkaldtes som Soldat 1842 og gjorde i Krigsaarene 1848 — 50 Tjeneste ved 1ste Reserverbataillon. Efterat han i Sleskholmslaget var bleven saaret ved Øvre Stolt i venstre Ben, blev han efter et omtrent 2 Maaneders Ophold paa Sygehuset i Kjøbenhavn udfkrevet, idet han var saa vidt helbredet, at han, om end med Besvær, atter kunde gjøre Tjeneste, og han kom da med sin Afdeling til Frederiksstad, i hvis Forsvar han deltog, indtil han paa Kampens sidste Dag blev saaret i venstre Høfte. Af dette Saar kom han sig imidlertid saa nogenlunde efter Krigens Ophør og blev derfor hjemsendt uden Pension. Han har siden den Tid ernæret sig ved sine Hænders Arbejde; men i de senere Aar have Bærk og Sigt slaaet sig paa de saarede Steder, saa at han, naar han faar Smerten i Benet, maa gaa med Krykker, og komme de i Høften, maa han holde Sengen. Da han derfor som oftest ikke kan arbejde og som Følge deraf heller ikke tjene Brødet, har han henvendt sig til Invalidbestyrelsen om Hjælp, men forgjæves. Da han nødig vil søge Hjælp af det offentlige Fattigvæsen, maa han ofte friste Nød med sit efter Saaret svage Helbred, og han ansøger derfor nu Folkethinget om at tage sig af hans Andragende, for at han og hans Hustru ikke skulle komme paa Fattigvæsenet.

Da det ikke ses, at Andragendet har været hos Finantsministeren, gjør Udvalget af den Grund ingen Indstilling.

48. Fra affediget Sergent Johan Carl Hans Berentzen om en Understøttelse. (Indbragt den 11te Februar 1882 af Folkethingetsmanden for Veile Amts 3die Valgkreds, Th. Rielsen.)

Andrageren mærkede ifølge Andragendet efter Leirøvefjerne 1875, at hans Synsevner svækkedes, og da denne Svaghed bestandig tiltog, og han forgjæves havde søgt Hjælp hos en Øienlæge, maatte han lade sig stille for en Kasationskommission, der den 2den Juni 1880 erklærede ham for slædse udulig til al Krigstjeneste. Hans Svaghed er senere trods al anvendt Lægehjælp saaledes tiltagen, at han nu er fuldstændig blind. Fra Bestyrelsen for de militære Underklassers Pensionering har han en aarlig Understøttelse af 204 Kr., men da han ikke selv kan foretage Noget som helst, og hans Hustru er fuldt optagen med at passe deres 6 Børn i en Alder fra 10 til 1 Aar, saa at hun ikke formaar at fortjene Noget til Hjælp til de daglige Fornødenheder, har han gjentagne Gange søgt om Invalidforsørgelse, uden at dog en saadan er bleven ham tilstaaet. Han befinder sig derfor i en meget trykkende Stilling